

извика: „Червена шапчице!“ Но сърдититѣ очи на царя и грубитѣ думи на царицата го спрѣха. Какво каза тя? Джони открадналѣ сладкитѣ ѝ!

— Не е вѣрно! — извика Джони, — вѣлкѣтъ изяде сладкитѣ и баба ти.

— Какъ! — крѣсна яростно царѣтъ и всички отново потрепераха отъ гласа му. — Значи ти се познавашъ съ такива разбойници като вѣлка? Ела, царице, да разберемъ тая работа!

Тѣ бѣрзо напуснаха трапезарията. Следъ тѣхъ изтичаха и войницитѣ.

Джони остана самъ. Огледа наоколо уплашенъ празна стая и паничкитѣ кисело млѣко. Нѣмаше вече никаква надежда за спасение... Но въ това време влѣзе при него едно куче. То изгледа детето.

Джони го позна. Това бѣше тѣхниятъ Шаро. Шаро близна детето по бузичката и го запита:

— Какво си се замислилъ, Джони?

Джони се изблѣщи. Колко бѣше чудно, че кучето приказва. Джони реши веднага да помоли за помощъ.

— Моля те, Шаро, изаяжъ тѣзи паници съ млѣко!

Шаро каза:

— Нѣма време. Хайде вѣрви следъ мене, ако искашъ да избѣгашъ!

— Ахъ, моля ти се, по-скоро, по-поскоро, Шаро!

Малката царица.

— Вѣрви следъ мене, — каза кучето ѝ, като бутна една дъска до стената, разтвори единъ таенъ входъ.

Слънцето блѣсна въ очитѣ на Джони. Предъ него се залюлѣ красиво фасулено стѣбло.

— Качи се на това стѣбло, — посѣветва го Шаро.

Джони започна да се катери по стѣблото. Полека, полека, нагоре, все по-нагоре, докато стѣблото се свърши и Джони се изгуби въ единъ облакъ бѣлъ и мекъ като памукъ.